

стѣзатъ като отъ младоженѣкѣтъ. Кой можеше го повѣрва? Трѣбаше да призоватъ духовникѣтъ Евхбурски, за да дойде като благочестивъ свѣщенникъ, да благослови законното съединеніе. «Ще е радостъ не чакана булката, за добрій атъ свѣщенникъ, каза Графинята; който, както говореше, взель бѣ голѣма часть отъ нещастіята ѳ, таѳ и сега трѣба да бѣде свидетель на благополучіето ѳ. «

Свадбата ся празнова толкова весѣло, щото въ Евхбуръ ся не помнеше да е ставада друга такава. Въ опредѣленній атъ часъ цѣло графското семейство, отиде въ црѣквата, гдѣто бѣха ся събрали всичкити почти жители на гравството, които глѣдаха като невѣроятно почитаніето една мома, която другъ пѣтъ носеше тѣжки вириги въ дълбинитѣ тъмнични. Главата ѳ бѣше венчана съ венецѣтъ на дѣвство-то. Амалія съдрѣжи пріятелкѣтъ си до въ црѣквата, и съ такова приносянето высокородството си, нето отхраната си докачаше, а напротивъ сѣ показваше най любима въ очитѣ на множеството и всѣки ѳ почиташе толкова повече за добрицата ѳ и смиреніето, което показа въ тоя случай.

Венчана съ цвѣта бѣлочрвени Марія, предявися съ дрехѣ чрѣвентѣмнѣ, очи наведѣни, по жива отъ цвѣтата, които украшаваха главѣтъ ѳ, измѣдри ся предъ олтарскитѣ врата, до младоженѣкѣтъ, който ся нравеша общо, не само за хубавото и пріятното си лице, нѣ и за великолеп-